

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10793 van 29 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 oktober 2007 tot weigering van de visumaanvraag van verzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAESEN en van advocaat L. BRACKE, loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 13 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum type D gezinshereniging.

Op 26 oktober 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 13 juli 2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend

door de heer X, geboren te X, van Turkse nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 4 juni 2007 werd afgesloten met mevrouw X, geboren te X, van Nederlandse nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21; Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde. Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde. Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 146 bis van het B.W. van toepassing is:

- Mevrouw Avci huwde op 21 januari 2002 voor de eerste maal te Nederland met Avci Diren (*10 november 1980). Op 14 december 2006 wordt dit huwelijk te Nederland ontbonden.
- Mevrouw Avci vestigt zich vervolgens op 3 mei 2007 in België. Uit het administratieve dossier blijkt dat zij nog steeds tewerkgesteld is in Nederland (België-route).
- Mevrouw huwt vervolgens op 4 juni 2007 – amper 5 maanden na haar scheiding en 1 maand na haar vestiging in België – met de aanvrager.
- De man is 4 jaar jonger dan zijn echtgenote.
- Het huwelijk vond plaats in Nederland!
- De aanvrager, zelf ook verblijvende in Nederland, is reeds gekend bij onze Nederlandse collega's van de Immigratiedienst:

°Hij diende in 2004 een aanvraag tot verblijfsvergunning voor arbeid in loondienst in. Deze aanvraag werd afgewezen op 24 februari 2005.

°Op 23 oktober 2006 vroeg de man een verblijfsvergunning aan voor medische behandeling. Deze vraag werd tevens geweigerd op 20 juni 2007.

°Een nieuwe vraag tot verblijfsvergunning voor medische behandeling werd op 11 september 2007 ingediend. Deze aanvraag is nog steeds lopende bij de Nederlandse autoriteiten.

- Deze aanvrager trad op 2 juni 2005 toe als vennoot in een groothandel voor Turks brood. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de andere vennoot in deze handel de heer Avci Diren is, de ex-man van zijn huidige echtgenote. Beide personen zouden tevens op hetzelfde adres wonen.
- De politie kon mevrouw Avci nooit aantreffen op het laatst gekende verblijfadres in België, ondanks de verscheidene aanbiedingen van de politie op verschillende dagen en tijdstippen. Mevrouw reageerde evenmin op de schriftelijke uitnodigingen die de politie achterliet op haar adres. De woning ziet er daarenboven niet bewoond uit. Op basis van het gevoerde politieonderzoek en de elementen aanwezig in het volledige administratieve dossier is het Parket van de Procureur des Konings te Tongeren eveneens van oordeel dat het hier om een schijnhuwelijk gaat (ref. 301 P 07/07) en dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame relatie maar enkel tot doel heeft de man aan een geldige verblijfsvergunning te helpen. Ze geeft bijgevolg op 8 oktober 2007 een negatief advies. Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Tongeren aan de ambtenaar van de burgerlijke stand te Genk de opdracht heeft gegeven het huwelijk niet over te schrijven in België. Overwegende dat Avci Güler op 25 oktober 2007 afgevoerd werd van ambtswege waardoor een gezamenlijke vestiging, noodzakelijke voorwaarde voor art. 40, niet meer mogelijk is. Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen Orüz Naci en Avci Güler niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40 en 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, en het “vrij verkeer van werknemers binnen de EG”. Verzoeker betoogt dat zijn aanvraag wordt geweigerd omdat het in Nederland gesloten huwelijk tussen hem en mevrouw Avci niet erkend wordt door de gemeente Genk. De gemeente baseert zich daarvoor op artikel 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (IPR) om een authentieke akte van een

buitenlandse overheid niet te moeten erkennen. Normaal gezien moet een akte zonder enige procedure conform artikel 27 Wetboek IPR erkend worden. Er is geen sprake van een schijnhuwelijk. Dit wordt bevestigd door de Nederlandse autoriteiten, die een zeer uitgebreid onderzoek hebben gedaan naar de aard van het huwelijk. De Nederlandse autoriteiten zijn tot het gefundeerde besluit gekomen dat het huwelijk wel degelijk werd gesloten met het oog op het totstandbrengen van een levensgemeenschap. Het is derhalve niet mogelijk dat de Belgische autoriteiten dergelijk huwelijk in vraag stellen om zich te kunnen beroepen op de openbare orde-exceptie. Mevrouw Avci tekent tegen de niet-erkenning van het huwelijk beroep aan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Op 21 februari 2002 is mevrouw Avci gehuwd met de heer Avci Diren. Uit het huwelijk werd een dochter geboren, die inmiddels twee jaar oud is. Haar toenmalige echtgenoot baat een bakkerij en groothandel in brood uit. In 2005 is verzoeker als vennoot toegetreden tot deze handelszaak en is bij de familie gaan inwonen. Mevrouw Avci en verzoeker werden na enige tijd verliefd, en het huwelijk met de heer Avci Diren liep hierdoor spaak. De heer Avci ging op een kamer in Sittard wonen, maar wijzigde zijn officiële adres niet. Verzoeker is dan op 4 juni 2007 met mevrouw Avci in het huwelijk getreden. Gelet op het feit dat de familiale situatie moeilijk houdbaar werd, besloot mevrouw Avci reeds voor het huwelijk met verzoeker naar België te verhuizen om hier een volledig nieuw bestaan op te bouwen. Op 3 mei 2007 heeft zij zich bij de gemeente Genk ingeschreven. Zij behield voorlopig haar werk in Nederland om terwijl in België naar een nieuwe job uit te kijken. Zij zal haar werk in Nederland opzeggen zodra ze hier een gepaste betrekking heeft gevonden. Ondertussen pendelt ze tussen haar werkplaats in Nederland en haar woonplaats te Genk. Dit heeft absoluut niets te maken met de zogenaamde België-route. Bovendien houdt het weigeren van het visum een inbreuk in op het vrij verkeer van werknemers binnen de EG. Elke onderdaan van een lidstaat mag zonder meer in België verblijven om hier een passende beroepsactiviteit te zoeken en uit te oefenen. Het weigeren van de echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat vormt een inbreuk op het vrij verkeer van werknemers. Bovendien bepaalt artikel 40 van de Vreemdelingenwet dat de echtgenoot van een burger van een lidstaat van de Unie zich bij zijn partner moet kunnen voegen. De Europese regelgeving inzake het vrij verkeer van werknemers primeert op het nationale recht. Het nieuwe artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bevestigt eveneens dat een partner zich zonder formaliteiten bij zijn partner moet kunnen voegen. De aanvraag wordt eveneens geweigerd omdat de echtgenote van verzoeker op 25 oktober 2007 zou zijn afgevoerd van ambtswege. Er wordt gesteld dat de echtgenote nooit kon aangetroffen worden op haar aangeduid adres. Verzoeker betwist dit formeel. Deze ambshalve afvoering is enkel ingegeven om de beslissing waartegen hier beroep wordt aangetekend mogelijk te maken. Het is namelijk opmerkelijk dat één dag na de afvoering de bestreden beslissing wordt genomen. De echtgenote van verzoeker heeft tegen haar afvoering de nodige stappen ondernomen en heeft verzocht haar opnieuw in te schrijven. Het is evident dat mevrouw Avci overdag meestal niet aan te treffen is omdat ze werkt. De politiediensten van Genk hebben hier kennis van en er is meermaals contact geweest met mevrouw Avci. Het is absoluut niet correct dat zij niet gereageerd zou hebben om de schriftelijke uitnodigingen.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat, voor zover verzoeker een schending van “het vrij verkeer van werknemers binnen de EG” opwerpt, dit onderdeel niet ontvankelijk is. De verwijzing van verzoeker naar artikel 27 Wetboek IPR houdt geen steek. Gelet op de artikelen 27, 18, en 21 van het Wetboek IPR besliste de minister van Binnenlandse Zaken geheel terecht en binnen zijn bevoegdheid tot de weigering van het visum van verzoeker. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 40 en 40bis van de Vreemdelingenwet merkt de verwerende partij op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van voornoemde artikelen 40 en 40bis. Dit artikel handelt immers over de EG-vreemdeling en de met de EG-vreemdeling gelijkgestelde personen. Verzoeker is geen EG-vreemdeling en ook geen met de EG-vreemdeling gelijkgesteld persoon, nu zijn huwelijk met de Nederlandse onderdaan niet werd erkend en er werd geoordeeld dat er sprake is van wetsontduiking. Gezien verzoekers huwelijk niet werd erkend, kan er ook geen

rekening mee worden gehouden en kan verzoeker niet als zijnde 'de echtgenoot van een EU-onderdaan' worden beschouwd door de Belgische autoriteiten. De Procureur des Konings te Tongeren heeft op 8 oktober 2007 een negatief advies verstrekt wat betreft de aflevering van het visum. Er dient te worden besloten dat de omstandigheden, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, concrete feiten betreffen die steun vinden in het administratief dossier, en die door verzoeker niet ernstig kunnen worden betwist.

2.3. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemoirie de argumenten zoals uiteengezet in zijn initieel verzoekschrift. Hij betoogt verder dat de ambtshalve schrapping van zijn echtgenote inmiddels is rechtgezet, en zij is nu officieel ingeschreven te 3600 Genk, Herenstraat 85 bus 3, waar zij ook daadwerkelijk verblijft. Zij heeft echter een andere woning te Lanaken op het oog en zal vermoedelijk binnenkort naar haar nieuwe woning verhuizen. Omdat de afstand naar haar werk in Nederland begon door te wegen heeft ze zich in november 2007 aangediend bij Vedior Interim te Genk en heeft zij eveneens haar kandidatuur voor een tewerkstelling bij Ford Genk ingediend. Zij heeft hierop nog geen antwoord ontvangen. Het negatief advies van het Parket te Tongeren kan niet als element weerhouden worden. Het is absoluut niet correct dat mevrouw Avci niet was aan te treffen in haar woning, noch dat zij niet zou hebben meegewerkt. De wijkagent heeft op valse wijze gesteld meermaals controle gedaan te hebben. Dit werd inmiddels rechtgezet en er werd geen klacht ingediend tegen de wijkagent. Het is op zijn minst verbazingwekkend dat er door de Belgische autoriteiten geen vraag werd gesteld aan hun collega's in Nederland. Men zou dan immers hebben moeten toegeven dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk. Een akte van een buurland, lid van de E.U., moet zonder meer aanvaard worden, tenzij er sprake is van een vals document. Het is absoluut niet correct dat de echtgenote van verzoeker niet zou gereageerd hebben op de schriftelijke uitnodigingen van de politie. Ze heeft zich zelfs meermaals persoonlijk aangeboden bij de ambtenaar van de Dienst Bevolking. Verzoeker is overigens wel degelijk gelijkgesteld met een EG-onderdaan zoals bepaald in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, want hij is gehuwd met een Nederlandse onderdane. De redenering van de verwerende partij is foutief omdat men zich zo steeds kan verschuilen achter het principe van wetsontduiking, hetgeen helemaal niet het geval is. Verzoeker verduidelijkt verder dat hij met betrekking tot de schending van "het vrij verkeer van werknemers" een schending van artikel 39 EG-verdrag opwerpt.

2.4. Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

"Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot

de-plano-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

In de brief van de Procureur des Konings te Tongeren van 8 oktober 2007 aan de minister van Binnenlandse Zaken stelt de Procureur: “Verwijzend naar uw schrijven van 14 september 2007 deel ik U mede dat betrokkene AVCI Güler niet aan te treffen is te Genk en niet meewerkt aan het onderzoek (zie p.v. als bijlage). Er zijn voldoende elementen voorhanden dewelke wijzen in de richting van een schijnhuwelijk. Mijn ambt zal evenwel niet overgaan tot dagvaarding van partijen ten einde nietigverklaring van het huwelijk gezien het huwelijk niet is overgeschreven in België. Hieromtrent gaf mijn ambt aan de burgerlijke stand te Genk negatief advies. Mijn ambt verleent eveneens negatief advies voor wat betreft de aflevering van het gevraagde visum in het kader van de gezinshereniging.”

Het ‘kantschrift’ van 10 augustus 2007, dat zich in het administratief dossier bevindt, bepaalt: “Het adres waar betrokkene ingeschreven staat, Herenstraat 85 bus 3, werd herhaaldelijk door opsteller bezocht. De bezoeken waren op verschillende dagen en verschillende tijdstippen. Er werd 2 maal een schriftelijke uitnodiging achtergelaten. Betrokkene werd niet aangetroffen en reageerde niet op de schriftelijke uitnodiging. Tweemaal werden de burens aangesproken. De eerste maal meldde men dat betrokkene op vakantie was naar Turkije en daar zou verblijven tot 30 juli 2007. De tweede maal meldde men opsteller dat betrokkene naar het werk was, maar er konden geen inlichtingen ingewonnen worden om de werkplaats te achterhalen. De woning van betrokkene ziet er niet bewoond uit. Opsteller geeft de vaststellingen van niet aantreffen door aan de wijkagent met het oog op het inzetten van een procedure ambtshalve schrapping van de inschrijving van betrokkene op hogervermeld adres.”

Gezien het huwelijk van verzoeker met mevrouw Avci niet erkend werd in België, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Hij is immers geen EG-vreemdeling of een met een EG-vreemdeling gelijkgestelde. Om dezelfde reden kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de bepalingen betreffende het vrij verkeer van werknemers, en meerbepaald artikel 39 van het EG-verdrag. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Verzoeker betoogt: “... Aangezien er geen sprake is van een schijnhuwelijk; Dat dit nl. wordt bevestigd door de Nederlandse autoriteiten, die een zeer uitgebreid onderzoek hebben gedaan naar de aard van het huwelijk; Dat deze autoriteiten tot het gefundeerde besluit zijn gekomen dat het huwelijk wel degelijk werd gesloten met het oog op het totstandbrengen van een levensgemeenschap ...”. Verder betwist verzoeker formeel dat zijn echtgenote niet thuis kon worden aangetroffen, dat het absoluut niet correct dat zij niet gereageerd zou hebben om de schriftelijke uitnodigingen, dat ze zich zelfs meermaals persoonlijk heeft aangeboden bij de ambtenaar van de Dienst Bevolking, dat de ambtshalve schrapping van zijn echtgenote inmiddels is rechtgezet, en dat de wijkagent op valse wijze heeft gesteld meermaals controle gedaan te hebben, zonder ook maar enig begin van bewijs van deze beweringen bij te brengen. Dit zijn loutere beweringen die verzoeker met geen enkel concreet element of stuk staaft.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoeker het visum type D gezinshereniging te weigeren. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC